

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: F. S.**, v ČR bytem P., *zastoupeného Mgr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2017, čj. MV-29731-4/SO-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 11. 11. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2017, čj. MV-29731-4/SO-2015, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 1. 2015, čj. OAM-44372-9/DP-2014, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

[II] Žaloba

V samotném úvodu žaloby žalobce namítal, že nebyl dán důvod pro postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť byt' je doklad o zajištěném ubytování nezbytnou náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, tak jeho absence není podstatnou vadou žádosti, vedoucí k zastavení řízení, protože žádost měla být posuzována meritorně, potažmo zamítána z důvodu nedostatečného reflektování na výzvu k odstranění vad žádosti. V této souvislosti žalobce uvedl, že v období od 26.8.2014 do 25.2.2015 disponoval dlouhodobým vízem za účelem studia, protože podal-li žádost o dlouhodobý pobyt dne 28. 11. 2014, tak takto činil v době, která se překrývala s dlouhodobým vízem, kdy do žádosti o dlouhodobé vízum doložil doklad o zajištěném ubytování s delší časovou platností, protože již z lustrace, resp. z cizineckého informačního systému ministerstva bylo správnímu orgánu známo, kde žadatel pobýval, protože nedoložil-li včas doklad o zajištění ubytování, tak vytvořil vadu žádosti, avšak nikoliv podstatného rázu.

Dále žalobce v žalobě namítal, že žalovaná pochybila, pokud s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu nepřipustila nově doložený důkaz v podobě dokladu o zajištění ubytování, doloženém v rámci odvolací fáze řízení. V této souvislosti žalobce uvedl, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu je datováno ke dni 20. 1. 2015, přičemž nový důkaz byl vystaven dne 9. 2. 2015, tj. v době po vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu, a bylo tak zjevné, že důkaz vznikl až v době po vydání rozhodnutí. Samozřejmě lze diskutovat o tom, zdali žalobce mohl doložit doklad o zajištění ubytování již v nalézací fázi řízení a zdali si měl v řízení počínat aktivnějším způsobem či nikoliv, avšak podstatné je to, že doklad ze dne 9. 2. 2015 v době před vydáním rozhodnutí nalézacího správního orgánu neexistoval, protože tento konkrétní důkaz, resp. tento konkrétní papír, žalobce nemohl doložit dřív než dne 9. 2. 2015. V obecné rovině lze souhlasit s tím, že žalobce mohl předmětnou náležitost žádosti (jakýkoliv doklad o zajištěném ubytování) doložit již v nalézací fázi, avšak to není dle § 82 odst. 4 významné, neboť je nutné posuzovat přípustnost konkrétního důkazu, tj. konkrétní listiny, a pokud takováto listina existovala až dne 9. 2. 2015, tak nemohla být doložena v době před svojí existencí, byt' mohla být doložena jiná listina. Konkrétní důkaz, ze dne 9. 2. 2015, tak byl důkazně přípustný a nevztahovala se na něj důkazní koncentrace, neboť v nalézací fázi řízení neexistoval.

Žalobce dále namítal, že postup správních orgánů byl vůči jeho osobě přepjatě formalistický. Správní řízení tvoří ucelený celek, pro který je důležitý skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí. Princip důkazní koncentrace má za cíl zamezit taktizování účastníků a účelovému protahování řízení dokládáním důkazů v pozdější fázi, avšak je-li veřejná správa službou veřejnosti, a je-li posuzována situace cizince, který není nikým zastupován, neovládá český jazyk a pochází z diametrálně odlišného kulturního prostředí, tak na něj není nezbytně nutné aplikovat přepjatou přísnost a jeho žádost mermomocí zamítat i přes to, že ke dni vydání rozhodnutí žalovaný disponoval zcela kompletní žádostí. V této souvislosti bylo poukázáno na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán, dle které je nutnost při správním rozhodování hledat spravedlivé řešení, což by mělo být hlavní náplní činnosti správních orgánů. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům uloženo odhlédnout od formalistického přístupu, a v co možná nevyšší možné míře se zaměřit na nalézání správných řešení. K možnosti a především správnosti takového přístupu, oproti

přístupu, který slepě trvá na doslovném znění zákona, žalobce odkázal na skutečnost, že Ústavní soud ČR ve své konstantní judikatuře již mnohokrát konstatoval, že jak orgánům veřejné moci, tak obecným soudům, netoleruje formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že orgán veřejné moci není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí ba musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být, jako v dané věci, značně komplikované a netypické, avšak to nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Ve věci tzv. přepjatého formalismu již rozhodoval v souladu s výše uvedenými názory taktéž Nejvyšší správní soud ČR, který v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, uvedl že: „... *přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví, a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení, naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují; jiný přístup by byl stěží ústavně-konformní a znamenal by odeprání spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práva základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práva svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena.*“ Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě bylo rozhodováno právě v rozporu s výše uvedenými principy, pročez je záhodno zmínit skutečnost, že žalobce je cizincem, neznalým práva, toho času nijak nezastupovaným, který by si v řízení nepočínal s potřebnou aktivitou a opatrností, tak žalovaná nehledala spravedlivé řešení věci, ale ryze

formalistický postup v neprospěch žalobce, a to i přes skutečnost, že se podaným odvoláním zabývala více než 2,5 roku. Legitimní očekávání žalobce tak bylo doslova otřeseno, neboť mu bylo umožněno, aby po velmi dlouhou dobu spokojeně žil a studoval, a v době, kdy žalobcovo původní pochybení již značně vyčpělo, tak nebyl důvod podané odvolání zamítnat.

S odkazem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby nadepsaný soud dle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil napadané rozhodnutí, a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se v písemném vyjádření k žalobě ze dne 18. 12. 2017 vyjádřila k jednotlivým žalobním námitkám následovně.

Žalovaná uvedla, že nepředložení dokladu výslovně požadovaného zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), v daném případě dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území podle § 31 odst. 1 písm. d), je vadou žádosti, bránící správnímu orgánu v pokračování řízení. V této souvislosti odkázala žalovaná na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně např. na rozsudek ze dne 10. 3. 2010 č. j. 5 As 57/2009-72 či ze dne 28. 7. 2016 č. j. 2 Azs 76/2015-24. Nedoložení požadovaného dokladu znemožnilo správnímu orgánu tento doklad z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatnou vadu žádosti, bránící pokračování v řízení. Byla splněna i podmínka aplikace ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. v odvolacím řízení, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, bránící mu v předložení dokladu ve stanovené lhůtě. Pro úplnost žalovaná poznamenala, že důležitost takového dokladu byla prokázána v odvolacím řízení, kdy žalobci nebylo možno doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, neboť v České republice neudával žádnou adresu pobytu od 31. 7. 2016 do 8. 11. 2017, kdy uvedl, že pobývá na adrese P. Anglo-americká vysoká škola, kterou podle svého vyjádření studoval, sídlí na adrese Letenská 5, Praha 1, a součástí spisového materiálu správního orgánu I. stupně bylo oznámení této školy o úspěšném ukončení studia žalobcem ke dni 9. 6. 2017. Lze se důvodně domnívat, že žalobce adresy svého pobytu na území udával pouze účelově, aby dostál požadavkům zákona č. 326/1999 Sb., aniž by na nich de facto pobýval a byl tak umožněn kontakt správního orgánu s ním.

S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla, aby Krajský soud v Plzni žalobu bez jednání jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu I. stupně, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 28. 11. 2014 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky dle § 42d zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán pro účely řízení zkoumal, zda žádost žalobce splňovala veškeré náležitosti uváděné zákonem pro zahájení řízení. Kontrolou náležitostí žádosti na místě podání však správní orgán zjistil, že žádost trpí vadami. A tak vzápětí správní orgán vyzval žalobce k odstranění těchto vad podání, tak aby bylo v souladu s ust. § 42d ve spojení s ust. § 31 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. V daném případě se tak jednalo o předložení dokladu zajištění ubytování po dobu pobytu na území, doklad o zajištění prostředků k pobytu a dokladu o cestovním a zdravotním pojištění. Současně s výzvou k odstranění vad správní orgán vydal usnesení č.j. OAM-44372-5/DP-2014, kterým se správní řízení za účelem odstranění vad podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušilo. Ve lhůtě určené správním orgánem, konkrétně 15. 12. 2014 došlo k odstranění vad žádosti po předložení dokladu o zdravotním pojištění a dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území, ve formě kopií mezinárodně uznávaných platebních karet VISA Electron a MasterCard vystavených Raiffeisen BANK.

Usnesením ze dne 20. 1. 2015 č.j. OAM-44372-9/DP-2014 bylo žalobci sděleno, že se správní řízení zastavuje dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Důvodem zastavení řízení se stala skutečnost, že žalobce neodstranil vadu podané žádosti, kterou je předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území dle ust. § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11. 2. 2015 odvolání. O podaném odvolání rozhodla žalovaná dne 4. 9. 2017. Žalovaná podané odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *„Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“*.

Dle § 42d odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle odstavce 1 je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e),“*.

Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *„K žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.“*

1. V samotném úvodu žaloby žalobce namítal, že nebyl dán důvod pro postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť byť je doklad o zajištěném ubytování nezbytnou náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, tak jeho absence není podstatnou vadou žádosti, vedoucí k zastavení řízení, protože žádost měla být posuzována

meritorně, potažmo zamítána z důvodu nedostatečného reflektování na výzvu k odstranění vad žádosti.

Soud považuje za vhodné již v úvodu vyjasnit smysl zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Smyslem zastavení řízení dle uvedeného ustanovení zákona není zastavit řízení pro jakoukoliv neodstraněnou vadu žádosti, zejména ne pro vadu formální, (jakou je například nesprávné označení správního orgánu), nýbrž pro takovou vadu, která svou závažností znemožňuje pokračování řízení, tedy znemožňuje, aby podaná žádost mohla být z obsahového hlediska projednána.

V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje na ustanovení § 42d odst. 2 písm. a) spolu s § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy ze samotné dikce těchto ustanovení vyplývá povinnost žadatele předložit zákonem vyžadované podklady, má-li dojít k samotnému věcnému projednání žádosti. V souvislosti s tím soud odkazuje na obdobný případ, kdy bylo řízení zastaveno po nepředložení zákonem vyžadovaných podkladů a současně byla absence podkladů uznána jako „podstatná vada žádosti“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 123/2016 ze dne 23. 9. 2016). Soud na výše poznamenává, že ona významnost nepředloženého dokladu byla prokázána vzápětí, kdy nastaly obtíže při doručování úředních zásilek žalobci, jelikož nebyla známa jeho doručovací adresa, na které písemnosti přebírá a byl tak zkomplikován další průběh řízení.

Na základě všeho výše uvedeného soud konstatuje, že v případě zastavení řízení, jak tomu je v právě projednané věci žalobce, správní orgán nemůže věc meritorně projednat, tudíž ve věci samé nemůže ani meritorně rozhodnout, i přesto, že činil úkony, které obvykle směřují k vydání meritorního rozhodnutí. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 1. 2018 č.j. 30 A 28/2017-54 uvádí: *„Jde o náležitosti žádosti povinné ze zákona, a bez jejich doložení není možné žádost obsahově posoudit. ... správní orgán nemohl za této situace pokračovat v projednávání žádosti a vydat ve věci meritorní rozhodnutí.“*

Soud tak neshledal námitku důvodnou.

2. Dále žalobce v žalobě namítal, že žalovaná pochybila, pokud s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu, nepřipustila nově doložený důkaz v podobě dokladu o zajištění ubytování, doloženém v rámci odvolací fáze řízení. V této souvislosti žalobce uvedl, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu je datováno ke dni 20. 1. 2015, přičemž nový důkaz byl vystaven dne 9. 2. 2015, tj. v době po vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu, a bylo tak zjevné, že důkaz vznikl až v době po vydání rozhodnutí.

K uvedené námitce soud konstatuje následující. Ze samotné dikce ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu jasně plyne, že k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, které uvede odvolatel (žalobce) v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které tento odvolatel nemohl uplatnit dříve.

Soud k výše uvedenému uvádí, že žalobce sice zdánlivě naplňuje podmínky pro aplikaci ust. § 82 odst. 4, jež danou výjimku ze zásady koncentrace obsahuje, avšak reálně tomu tak není. Tuto skutečnost žalobce vyvozuje především z data rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 1. 2015 a v průběhu odvolacího řízení předloženého dokladu o zajištění ubytování datovaného ke dni 9. 2. 2015. Avšak soud poukazuje na fakt, že v den podané žádosti, tedy dne 28. 11. 2014, pobýval žalobce na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění, které rovněž vyžaduje, aby cizinec předložil spolu s žádostí doklad o zajištění ubytování, z čehož vyplývá, že se na území musel zdržovat na konkrétní adrese předložené správnímu orgánu v předešlém řízení. Z uvedených faktů lze usuzovat, že žalobci muselo být známo, o jaký doklad se jedná a jak si tento doklad obstarat i v aktuálně projednávané věci, když byl dne 28. 11. 2014 vyzván k jeho předložení a s tím související odstranění vad žádosti. Téhož dne správní orgán vydal za tímto účelem usnesení č.j. OAM-44372-5/DP-2014, kterým řízení přerušil a poskytl tak žalobci čas k odstranění vad žádosti (předložení dokladu o zajištění ubytování, doklad o cestovním zdravotním pojištění, doklad o zajištění prostředků k pobytu). Současně byl žalobce poučen o následcích, které mohou nastat, nebudou-li všechny tyto vady v čas odstraněny. V usnesením určené lhůtě, předložil žalobce doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad o zajištění prostředků k pobytu, nikoliv však doklad o zajištění ubytování, přestože jeho jednání prokazuje, že měl dostatek prostoru a příležitosti odstranit i předmětnou vadu žádosti, tedy předložit doklad o zajištění ubytování a současně si byl vědom možných následků svého (ne)jednání.

Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že v případě žalobce není pochyb o tom, že mu již v době podání žádosti musela být známa skutečnost, kde v době povoleného pobytu pobývá (popř. bude pobývat), popřípadě nová adresa místa, kde se aktuálně zdržuje (správní spis následně dokumentuje doklady obsahující změnu adres uvedených žalobcem v pozdější fázi řízení). V souvislosti s předloženým dokladem o zajištění ubytování datovaného k 9. 2. 2015, se tak jedná pouze o podklad k prokázání skutečnosti, již byla žalobci známa už v době podání žádosti nebo v době určené pro odstranění vad žádosti. V souvislosti s danou věcí se tak nejedná o nový důkaz, pouze o prokázání skutečnosti, která byla známa již v době řízení před správním orgánem I. stupně a nelze odvozovat jeho neexistenci před odvolacím řízením, pouze z datace na dokladu uvedené. Onen datum značí pouze vznik listiny jako nosiče prokazované skutečnosti, nikoliv vznik skutečnosti v ní obsažené. V souvislosti s tím si soud dále dovoluje citovat vyjádření žalobce v odvolání ze dne 9. 2. 2015, ve kterém uvedl: *„Rozumím, že předpisy se musí dodržovat, nebyl jsem však v době doručení žádosti přítomen na území ČR. Chybějící dokumentaci zde přikládám a prosím o prominutí....“* Uvedené vyjádření žalobce tak koresponduje s výše uvedenou argumentací soudu, jenž soud dále doplňuje o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009 č.j. 2 As 17/2009–60, který uvedl: *„... je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady.“*

Správní orgán tedy nepochybil, pokud rozhodnutím ze dne 20. 1. 2015 řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) zastavil. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ze dne 23. 9. 2016 č.j. 7 Azs 123/2016), který uvedl: *„... předmětné usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť stěžovatelka neodstranila podstatné vady své žádosti, které bránily*

pokračování v řízení. Skutečnost, že tak učinila až dodatečně v průběhu odvolacího řízení, na tom nemůže nic změnit, neboť chybějící listiny stěžovatelka mohla a měla předložit v průběhu řízení v prvním stupni. Tyto listiny proto nelze považovat za nové důkazy podle § 82 odst. 4 správního řádu, ke kterým by bylo možno přihlédnout v průběhu odvolacího řízení“.

V daném případě tedy soud s využitím této výkladové metody a ustálené soudní praxe dospěl rovněž k závěru, že žalovaná nijak nepochybila, pokud odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila a současně nepřihlížela k opožděně předloženým dokladům.

Soud proto shora uvedenou námitku neshledal důvodnou.

3. Žalobce na závěr žaloby namítal, že postup správních orgánů byl vůči jeho osobě přepjatě formalistický, nebylo tedy nezbytně nutné aplikovat přepjatou přísnost a jeho žádost mermomocí zamítat i přes to, že ke dni vydání rozhodnutí žalovaný disponoval zcela kompletní žádostí. V této souvislosti bylo poukázáno na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán, dle které je nutnost při správním rozhodování hledat spravedlivé řešení, což by mělo být hlavní náplní činnosti správních orgánů.

Soud k žalobcově námitce konstatuje, že v případě nepředložení veškerých dokladů, správní orgán žadatele vyzve k odstranění této vady a poučí jej o možných důsledcích, pokud tak neučiní, což se stalo. V daném případě správní orgán současně s výzvou vydal usnesení, kterým bylo řízení přerušeno za účelem poskytnutí času pro obstarání požadovaného dokladu. V daném případě byl tak žalobce obeznámen s možností zastavení řízení v důsledku nepředložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009 č.j. 2 As 17/2009–60, který uvedl: „... je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“ Z uvedené judikatury tak jasně vyplývá, že bylo žalobcovou povinností předložit zákonem požadované doklady spolu s žádostí, popřípadě ve lhůtě určené pro odstranění vad žádosti. V daném případě tak žalobci byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba, aby požadovaný doklad předložil. Z uvedené judikatury rovněž vyplývá zásada koncentrace, již je v oprávněm prostředku odvolání obsažena. Jak se však soud vyjádřil v tomto rozhodnutí výše, výjimku v zásadě koncentrace (§ 82 odst. 4 správního řádu) žalobce nesplňoval. Na základě tvrzeného a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů, současně s ustálenou judikaturou, neshledal soud postup správního orgánu jako přepjatě formalistický, jelikož žalovaná a správní orgán I. stupně pouze dodržovaly řádný postup v rámci právních předpisů a žalobci poskytly dostatek příležitostí k odstranění vad žádosti a tím i následnou příležitost k meritornímu projednání žádosti. Tudíž je zřejmé, že v daném případě byla respektována rovněž zásada materiální pravdy zakotvena v § 3 správního řádu, podle níž nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Soud závěrem konstatuje, že žalobní námitku neshledal v žádné její části důvodnou.

[V] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný z uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VI] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 31. října 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.